

Arrest

nr. 106 698 van 12 juli 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 13 september 2012 en heeft zich de volgende dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 25 oktober 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 15 februari 2013.

1.3. Op 6 maart 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Pashtoun afkomstig uit het dorp Deh Now in het district Mohammad Agha, provincie Logar. U beschikt over de Afghaanse nationaliteit. U beweert minderjarig te zijn. U liep school in Lashkari Khail. Vanaf Hamal 1391 (Afghaanse kalender komt overeen met maart/april 2012), ongeveer tien tot vijftien dagen na het begin van het nieuwe schooljaar, werd u lastiggevalen door de entourage van Abdul Rahim, een machtige persoon uit Lashkari Khail. Hij was een mensensmokkelaar en had contacten met de Taliban. Hij wilde u als 'dancing boy'. U werd in het totaal drie of vier keer door hen lastiggevalen. Op een keer trokken ze u van uw fiets en namen ze uw fiets mee. Uiteindelijk werd u onder dwang meegenomen naar het huis van Abdul Rahim. Hij dreigde dat hij u zou vermoorden indien u de volgende dag niet bij hem zou komen als 'dancing boy'. Daarop liet hij u gaan. U dook onder in de woning van uw tante. Enkele dagen later kwam Abdul Rahim bij u thuis naar u vragen. Uw vader antwoordde dat u enkele dagen geleden was verdwenen. Omdat uw vader de situatie te gevaarlijk vond besloot hij u naar het buitenland te sturen. Ongeveer tegen het einde van de tweede maand van 1391 (mei 2012) verliet u Afghanistan. Na een reis van bijna vier maanden kwam u aan in België. Op 14 september 2012 diende u een asielaanvraag in. U beschikt over een duplicaat van uw taskara, een kopie van de taskara van uw vader, een schoolrapport van het zesde leerjaar, foto's van uzelf en uw vrienden in Afghanistan en een USB stick met drie filmpjes waarin 'dancing boys' te zien zijn.

B. Motivering

U slaagde er niet in het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten, noch heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico op het lijden van ernstige schade te lopen zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Vooreerst dienen volgende bedenkingen te worden gemaakt bij uw beweerde geboortedatum. Immers, overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 4 oktober 2012 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2°; 6§2, 1°; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonde dat u ouder bent dan 18 jaar – waarbij 21,3 jaar een minimumleeftijd is – kan u niet worden beschouwd als minderjarige. Uit het feit dat u verklaart minderjarig te zijn en u ter staving hiervan een duplicaat van een taskara neerlegt die aantoonde dat u 11 jaar was in 1386 (periode 21 maart 2007/ 21 maart 2008), blijkt dat u heeft getracht de Belgische asielinstanties op intentionele wijze te misleiden, wat de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen op ernstige wijze aantast. Bovendien blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat er bijzonder veel valse Afghaanse (identiteits)documenten in omloop zijn en dat deze documenten slechts een zeer beperkte waarde hebben bij het vaststellen van de identiteit en herkomst van de asielzoeker.

Voorts dient gewezen te worden op een aantal ongerijmdheden, lacunes en onwaarschijnlijkheden die de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen met met Abdul Rahim ondermijnen. Zo maakte u op de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele melding van het feit dat u effectief onder dwang werd meegenomen naar de woning van Abdul Rahim (CGVS, p. 10). Nochtans vormde dit incident de directe aanleiding voor uw vertrek. Geconfronteerd met deze omissie antwoordde u dat dit wel verteld had op de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS, p.11). Deze verklaringen kan echter niet als afdoende uitleg worden weerhouden gezien uw verklaringen u op de Dienst Vreemdelingenzaken werden voorgelezen en u deze tekende voor akkoord. Verder legde u erg vage verklaringen af over het aantal keer dat u werd lastiggevalen. Aanvankelijk stelde u dat het twee of drie maal was gebeurd. Gevraagd naar het exacte aantal keren dat u was lastiggevalen door de entourage van Abdul Rahim antwoordde u dat het een paar keer was voorgevallen, om daarna te stellen dat het drie of vier keer was (CGVS, p. 12). Daarnaast blijkt uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal dat het, in tegenstelling tot wat u beweert, minderjarige jongens zijn die gedwongen worden om 'dancing boy' te worden. Het is dan ook niet geloofwaardig dat ze plots u daarvoor zouden uitkiezen terwijl u al ouder was dan twintig. Op de vraag waarom Abdul Rahman u nooit eerder als 'dancing boy' gevraagd had moest u het antwoord schuldig blijven. U antwoordde gewoon dat u het ook niet wist (CGVS, p. 11). Hierboven werd reeds vermeld dat aan uw beweerde leeftijd geen geloof wordt gehecht. Tot slot houdt het geen steek dat ze u onder dwang zouden meenemen om te werken als 'dancing boy' bij Abdul Rahman om u dan meteen weer vrij te laten.

Gelet op bovenstaande kan er geen geloof worden gehecht aan uw vluchtrelaas. Derhalve kan ten aanzien van u geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet weerhouden worden.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient echter ook te worden onderzocht of u, ten gevolge van de algemene situatie in uw regio van herkomst, een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient – ondanks het feit dat u afkomstig bent uit het district Mohammad Agha gelegen in de provincie Logar – evenwel de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld, daar het Commissariaat-generaal, op basis van uw verklaringen, van oordeel is dat u in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen in de stad Kabul. Volgens uw verklaringen komt u immers uit een welgestelde familie en werd u gestimuleerd om te studeren. U verklaarde dat u in Afghanistan van plan was om economie en financiën te gaan studeren aan de universiteit. Uw vader zou hier volledig achter staan (CGVS, p. 13). Uit bovenstaande blijkt dat er voor u als gezonde volwassen man voldoende mogelijkheden zijn om een leven op te bouwen in de hoofdstad (CGVS, p. 13). Wat betreft uw bewering dat Abdul Rahman en diens entourage u gemakkelijk zouden kunnen vinden in Kabul dient verwezen te worden naar bovenstaande vaststellingen betreffende de ongeloofwaardigheid van uw vluchtrelaas (CGVS, p.17 en 18).

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum seekers from Afghanistan” van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe “Eligibility Guidelines” heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB “Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict” dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB “ Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse” dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkelijk verbeterd is. Het geweld in het kader van de “insurgency” wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door “asymmetrische aanvallen” doch er is geen sprake van “open combat”. De stad lijdt wel onder aanslagen met “Improvised Explosive Devices” (IED's), meer bepaald bmbommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afgaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen “high profile” doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afgaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afgaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afgaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het CGVS zich baseert is in bijlage toegevoegd aan het administratieve dossier.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. De kopie van de taskara van uw vader en uw rapport van het schooljaar 1390 kunnen aan bovenstaande vaststellingen betreffende uw leeftijd niets wijzigen. Bovendien werd reeds vermeld dat er

bijzonder veel valse Afghaanse (identiteits)documenten in omloop zijn. De foto's tonen uzelf met uw vrienden en familie in Afghanistan maar niets meer. De filmpjes op de USB stick waarin zogenaamde 'dancing boys' te zien zijn hebben geen betrekking op uw persoonlijke situatie, u komt er immers zelf niet in voor. Dat deze beelden gefilmd zijn in de provincie Logar kan evenmin worden vastgesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker vraagt blijkens de titel van het verzoekschrift de schorsing en nietigverklaring van de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen conform artikel 39/2, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Bij de uiteenzetting van zijn belang stelt verzoeker dat hij er alle belang bij heeft dat de bestreden beslissing in eerste instantie geschorst wordt en vervolgens wordt vernietigd.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt echter inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet over volheid van rechtsmacht, en treedt aldus niet louter op als annulatierechter, tenzij voor wat betreft de in artikelen 57/6, eerste lid, 2° en 57/6/1 van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen. Het beroep zal dus overeenkomstig artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet worden behandeld.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 EVRM, van artikels 2, sub c; 9, lid 1 en 10, lid 1, sub b van de Richtlijn 2004/83/CE, van artikel 1, A, (2) eerste alinea van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen (hierna: vluchtelingenverdrag), van artikel 10 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet alsook van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker argumenteert dat hij vluchtte uit Afghanistan doordat hij problemen kreeg met de heer Abdul Rahim, die hem lastig viel en hem enkele malen meenam om als bacha bazi te laten optreden. Nadat verzoeker een alinea citeert van wikipedia betreffende 'dancing boys', stelt hij dat in de praktijk blijkt dat de jongens ook vaak seksueel worden misbruikt, dat jongens die ontsnappen aan hun eigenaar meestal worden vermoord en dat het bezit van een bacha in Afghanistan geldt als statussymbool. Na een uiteenzetting over de opkoping, opleiding en het ontslag van die jongens (dancing boys), wijst verzoeker erop dat de commissaris-generaal de vraag stelde aan verzoeker hoe het komt dat de heer Abdul Rahim hem nooit eerder als 'dancing boy' gevraagd heeft, dat men aldus het slachtoffer vraagt hoe het komt dat de 'pedofiel' hem niet eerder als slachtoffer had gekozen, dat dit een zeer ongepaste vraag is om te stellen aan de slachtoffers, met name het komt erop neer dat het slachtoffer moet antwoorden waarom hij niet eerder is uitgekozen door de 'dader'. Verzoeker stelt nog dat er in de media grote aandacht was voor deze praktijken in Afghanistan, waarna hij naar enkele voorbeelden verwijst en meent dat de verwerende partij geen rekening houdt met al deze aangebrachte elementen.

Verder deelt verzoeker mee dat de veiligheidssituatie in Logar op de lijst van de Verenigde Naties voorkomt en dat heel de provincie Logar in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. Verzoeker vervolgt met een verwijzing naar en het citeren van een Nederlands ambtsbericht van juli 2012 betreffende de veiligheidstoestand in Afghanistan. Verzoeker stelt dat hij niet naar de Afghaanse autoriteiten kan gaan gezien de autoriteiten nauwelijks in staat zijn om de Afghaanse bevolking bescherming te bieden en verwijst hiervoor naar het Nederlands ambtsbericht van augustus 2011, waaruit hij citeert. Vervolgens citeert verzoeker eveneens uit het standpunt van het UNHCR over gedwongen terugkeer.

Na een theoretische uiteenzetting betreffende artikel 3 EVRM, argumenteert verzoeker dat bij het nemen van een beslissing hiermee geen rekening wordt gehouden.

Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift in hoofddorde de bestreden beslissing te hervormen en hem als vluchteling te erkennen of hem de subsidiaire bescherming toe te kennen en in ondergeschikte

orde om de bestreden beslissing te vernietigen, zo de Raad van oordeel zou zijn dat bijkomend onderzoek nodig is om te kunnen oordelen over het statuut van vluchteling.

Er worden geen nieuwe documenten bij het verzoekschrift gevoegd.

3.2. Verzoeker laat na toe te lichten op welke wijze de bestreden beslissing de artikels 2, sub c; 9, lid 1 en 10, lid 1, sub b van de Richtlijn 2004/83/CE en artikel 10 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, zou schenden, terwijl de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Dit onderdeel van het middel wordt aldus niet op ontvankelijke wijze aangevoerd.

3.3. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 6 maart 2013, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.4. De Raad stelt vast dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker de vluchtelingenstatus weigerde, aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielaanvraag.

3.4.1. Waar verzoeker stelt dat hij vluchtte uit Afghanistan doordat hij problemen kreeg met de heer Abdul Rahim, die hem lastig viel en hem enkele malen meenam om als bacha bazi te laten optreden, beperkt hij tot het herhalen van zijn reeds eerder afgelegde verklaringen, doch weerlegt hiermee niet de bevindingen van het commissaris-generaal.

3.4.2. In zoverre verzoeker verwijst naar en citeert uit bronnen en zelf een algemene uiteenzetting geeft over het bestaan en de praktijk van 'dancing boys' in Afghanistan alsook aanhaalt dat er in de media grote aandacht was voor deze praktijken in Afghanistan en dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met deze elementen, stelt de Raad vast dat het verwijzen naar en het geven van informatie van algemene aard aangaande 'dancing boys' in Afghanistan op zich niet voldoende is om aan te tonen dat verzoeker 'slachtoffer' was van dergelijke praktijken. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. De commissaris-generaal besloot op basis van talrijke vaststellingen, die door verzoeker niet met valabele argumenten worden weerlegd en die steun vinden in het administratief dossier, dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan verzoekers aanvraag betreffende zijn problemen met Abdul Rahim, zijnde het worden lastiggevallen en het worden meegenomen onder dwang om te werken als 'dancing boy'. De voornoemde vaststellingen zijn pertinent en worden door de Raad overgenomen.

3.4.3. In zoverre verzoeker kritiek uit op het motief dat stelt *'Op de vraag waarom Abdul Rahman u nooit eerder als 'dancing boy' gevraagd had moest u het antwoord schuldig blijven. U antwoordde gewoon dat u het ook niet wist'*, betreft het een overtuigend motief, zodat de eventuele ontbrekende feitelijke grondslag van dit motief de geldigheid van de overige motieven van de bestreden beslissing niet kan aantasten. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal immers heeft doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag. Immers weerlegt

verzoeker de overige motieven met betrekking tot het ongeloofwaardig karakter betreffende de gedwongen inlijving als 'dancing boy' niet.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

3.5. De Raad stelt vast dat aangaande de beslissing tot weigering van de subsidiaire bescherming, verzoeker louter kritiek uit op de bestreden beslissing en het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder valabele argumenten aan te voeren die deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, weerleggen.

3.6. Waar verzoeker stelt dat de veiligheidssituatie in Logar op de lijst van de Verenigde Naties voorkomt en dat heel de provincie Logar in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming, wijst de Raad op artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet waaruit dient te worden afgeleid dat regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie in het land van herkomst in aanmerking dienen genomen te worden bij de beoordeling voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade en waaruit blijkt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde recent dat er thans in Kabul geen situatie van willekeurig geweld is die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende asielzoeker (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak op het recentste richtsnoer van het UNHCR waaruit onder meer blijkt dat er in Afghanistan een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40).

3.7. De Raad volgt de commissaris-generaal in zijn oordeel dat er voor verzoeker redelijkerwijs kan besloten worden dat hij zich bij terugkeer naar Afghanistan kan vestigen in de stad Kabul.

3.8. Betreffende de veiligheidssituatie in Kabul motiveert de commissaris-generaal dienaangaande als volgt:

"Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB " Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale

Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkkelijk verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet."

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal geenszins onredelijk te werk gaat door op grond van voormelde gegevens, die allen steun vinden in het administratief dossier, waarbij weliswaar het risico voor burgers niet geheel uitgesloten maar eerder beperkt is, te concluderen dat er geen sprake is van willekeurig geweld.

3.9. In zoverre verzoeker deze beoordeling van de veiligheidssituatie in Kabul zou betwisten, hierbij verwijzend naar en citerend uit het Nederlands ambtsbericht van juli 2012 betreffende de veiligheidstoestand in Afghanistan en uit het Nederlands ambtsbericht van augustus 2011 met betrekking tot bescherming door de Afghaanse nationaliteiten, stelt de Raad vast deze informatie geenszins aantoon dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich beroept onjuist zou zijn.

De geciteerde passages uit het eerst genoemde document beschrijven overigens de algemene veiligheidssituatie in 2010 en 2011 in Afghanistan waarbij eveneens specifieke incidenten gemeld worden in Jalalabad en Kandahar, en zijn aldus niet dienstig, gelet op de terechte beslissing van de commissaris-generaal dat verzoeker over een veilig vestigingsalternatief in Kabul beschikt. Het tweede genoemde document betreft een algemeen ambtsbericht Afghanistan dat dateert van 25 augustus 2011, zodat dit niet dienstig kan worden aangevoerd om de beoordeling die de commissaris-generaal maakte op basis van rapporten daterend van juni en juli 2012 die respectievelijk handelen over de periode juli 2011-mei 2012 en januari 2011 tot en met maart 2012, te weerleggen.

De aangehaalde ambtsberichten zijn aldus niet van dien aard om de voorgaande analyses te ondergraven. In acht genomen wat voorafgaat, kan de Raad dan ook slechts vaststellen dat verzoeker geen concrete informatie bijbrengt waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct of niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

In zoverre verzoeker met verwijzing naar en citering uit de ambtsberichten Afghanistan de veiligheidssituatie in Logar wenst toe te lichten, stelt de Raad vast dat deze verwijzing niet dienstig is gelet op de terechte beslissing van de commissaris-generaal dat verzoeker over een veilig vestigingsalternatief beschikt in Kabul.

3.10. Verzoekers verwijzing naar het standpunt van UNHCR is niet relevant vermits dit betrekking heeft op gedwongen repatriëringen en er nergens sprake is van een gedwongen repatriëring.

3.11. Ten slotte wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De wetgever inspireerde zich voor artikel 48/4, §2, b) op artikel 3 EVRM (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, 86). Bijgevolg kan voor de interpretatie van artikel 48/4 § 2, b) nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof

voor de Rechten van de Mens (EHRM) betreffende artikel 3 EVRM. Algemeen kan worden gesteld dat ook het Hof het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626).

In de mate verzoeker zich voor zijn vraag tot subsidiaire bescherming op zijn asielrelaas steunt, dient te worden opgemerkt dat uit wat voorafgaat blijkt dat dit relaas niet geloofwaardig is. Bijgevolg maakt verzoeker ook niet aannemelijk dat hij om de redenen die hij in zijn asielaanvraag aanhaalt een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

3.12. In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

3.13. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker weerlegt de door de commissaris-generaal weerhouden motieven niet en hij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.14. Verzoeker toont ook niet aan dat er onzorgvuldig werd tewerk gegaan of dat met bepaalde elementen geen rekening zou zijn gehouden. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

3.15. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend dertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER